

233

OSWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 13 sierpnia 1965 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 49 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r., złożony został Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 19 kwietnia 1965 r. polski dokument ratyfikacyjny wymienionej Konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia do powyższej Konwencji, która weszła w życie dnia 24 kwietnia 1964 r.:

Pakistan	dnia 29 marca	1962 r.
Liberia	dnia 15 maja	1962 r.
Ghana	dnia 28 czerwca	1962 r.
Mauretania	dnia 16 lipca	1962 r.
Sierra Leone	dnia 13 sierpnia	1962 r.
Wybrzeże Kości Słoniowej	dnia 1 października	1962 r.
Tanganika	dnia 5 listopada	1962 r.
Laos	dnia 3 grudnia	1962 r.
Niger	dnia 5 grudnia	1962 r.
Kongo (Brazzaville)	dnia 11 marca	1963 r.
Jugosławia	dnia 1 kwietnia	1963 r.
Czechosłowacja	dnia 24 maja	1963 r.
Jamajka	dnia 5 czerwca	1963 r.
Madagaskar	dnia 31 lipca	1963 r.
Kuba	dnia 26 września	1963 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Rewolucyjny Rząd Kuby zgłasza wyraźne zastrzeżenie do postanowień artykułów 48 i 50 Konwencji, gdyż jego zdaniem z uwagi na charakter i treść Konwencji oraz na problematykę, jaką ona reguluje, wszystkie wolne i suwerenne Państwa mają prawo do uczestniczenia w niej; z tego względu Rewolucyjny Rząd Kuby popiera sprawę ułatwienia przystąpienia do Konwencji przez wszystkie kraje międzynarodowej społeczności bez różnicy wynikającej z wielkości terytorium państwowego, liczby ludności lub systemu społecznego, ekonomicznego i politycznego”.

Gwatemala	dnia 1 października	1963 r.
Argentyna	dnia 10 października	1963 r.
Irak	dnia 15 października	1963 r.

z zastrzeżeniem, że art. 37 ustęp 2 będzie stosowany na zasadzie wzajemności.

Szwajcaria	dnia 30 października	1963 r.
Panama	dnia 4 grudnia	1963 r.
Republika Dominikańska	dnia 14 stycznia	1964 r.
Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	dnia 25 marca	1964 r.

z następującym zastrzeżeniem dotyczącym art. 11 ustęp 1:

„Zgodnie z zasadą równych praw Państw Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich uważa, że jakakol-

wiek różnica zdań odnosząca się do liczebności misji dyplomatycznej powinna być uregulowana w drodze porozumienia między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym”.

i oświadczeniem dotyczącym artykułów 48 i 50:

„Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich uważa za niezbędne zwrócić uwagę na dyskryminacyjny charakter artykułów 48 i 50 Konwencji, w myśl których pewna ilość Państw jest pozbawiona możliwości przystąpienia do Konwencji. Konwencja obejmuje sprawy dotyczące interesów wszystkich Państw i dlatego powinna być otwarta do przystąpienia dla wszystkich Państw. Zgodnie z zasadą suwerennej równości żadne Państwo nie ma prawa zabraniać innym Państwom przystąpienia do tego rodzaju Konwencji”.

Gabon	dnia 2 kwietnia	1964 r.
Algieria	dnia 14 kwietnia	1964 r.
Rwanda	dnia 15 kwietnia	1964 r.
Watykan	dnia 17 kwietnia	1964 r.
Liechtenstein	dnia 8 maja	1964 r.
Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka	dnia 14 maja	1964 r.

z następującym zastrzeżeniem dotyczącym art. 11, ustęp 1:

„Zgodnie z zasadą równych praw Państw, Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka uważa, że jakakolwiek różnica zdań odnosząca się do liczebności misji dyplomatycznej powinna być uregulowana w drodze porozumienia między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym”.

i oświadczeniem dotyczącym artykułów 48 i 50:

„Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka uważa za niezbędne zwrócić uwagę na dyskryminacyjny charakter artykułów 48 i 50 Konwencji, w myśl których pewna ilość Państw jest pozbawiona możliwości przystąpienia do Konwencji. Konwencja obejmuje sprawy dotyczące interesów wszystkich Państw i dlatego powinna być otwarta do przystąpienia dla wszystkich Państw. Zgodnie z zasadą suwerennej równości żadne Państwo nie ma prawa zabraniać innym Państwom przystąpienia do tego rodzaju Konwencji”.

Japonia	dnia 8 czerwca	1964 r.
Zjednoczona Republika Arabska	dnia 9 czerwca	1964 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„1. Art. 37 ustęp 2 nie będzie stosowany.
2. Rozumie się, że przystąpienie do niniejszej Konwencji nie oznacza w żaden sposób uznania Izraela przez Rząd Zjednoczonej Republiki Arabskiej. Ponadto, że nie zostaną nawiązane żadne stosunki traktatowe między Zjednoczoną Republiką Arabską a Izraelem”.

Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka	dnia 12 czerwca	1964 r.
--	-----------------	---------

z następującym zastrzeżeniem dotyczącym art. 11 ustęp 1:

„Zgodnie z zasadą równych praw Państw, Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka uważa, że jakakolwiek różnica zdań odnosząca się do liczebności misji dyplomatycznej powinna być uregulowana w drodze porozumienia między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym”.

I oświadczeniem dotyczącym artykułów 48 i 50:

„Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka uważa za niezbędne zwrócić uwagę na dyskryminacyjny charakter artykułów 48 i 50 Konwencji, w myśl których pewna ilość Państw jest pozbawiona możliwości przystąpienia do Konwencji. Konwencja obejmuje sprawy dotyczące interesów wszystkich Państw i dlatego powinna być otwarta do przystąpienia dla wszystkich Państw. Zgodnie z zasadą suwerennej równości żadne Państwo nie ma prawa zabraniać innym Państwom przystąpienia do tego rodzaju Konwencji”.

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii

dnia 1 września 1964 r.

Ekwador dnia 21 września 1964 r.

Przy złożeniu dokumentu ratyfikacyjnego Rząd Ekwadoru wycofał zastrzeżenie do art. 37 ustępy 2, 3 i 4 Konwencji, uczynione przy podpisaniu Konwencji.

Kostaryka	dnia 9 listopada	1964 r.
Niemiecka Republika Federalna	dnia 11 listopada	1964 r.
Iran	dnia 3 lutego	1965 r.
Wenezuela	dnia 16 marca	1965 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Zgodnie z Konstytucją Wenezueli, wszyscy obywatele wenezuelscy są równi wobec prawa i żaden z nich nie może korzystać ze specjalnych przywilejów; z tego powodu Wenezuela czyni formalne zastrzeżenie do art. 38 Konwencji”.

Brazylia	dnia 25 marca	1965 r.
Uganda	dnia 15 kwietnia	1965 r.
Malawi	dnia 19 maja	1965 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *J. Winiewicz*

234

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 sierpnia 1965 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad opodatkowania podatkiem gruntowym przychodów osiąganych przez rolników z działów specjalnych, z wód zamkniętych i z innych źródeł.

Na podstawie art. 8 ust. 4 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143, z 1956 r. Nr 55, poz. 251, z 1957 r. Nr 32, poz. 140 i z 1962 r. Nr 66, poz. 326) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 1955 r. w sprawie zasad opodatkowania podatkiem gruntowym przychodów osiąganych przez rolników z działów specjalnych, z wód zamkniętych i z innych źródeł (Dz. U. z 1955 r. Nr 26, poz. 154, z 1958 r. Nr 62, poz. 307, z 1959 r. Nr 61, poz. 362, z 1960 r. Nr 41, poz. 248, z 1961 r. Nr 2, poz. 7, z 1962 r. Nr 24, poz. 108 i z 1963 r. Nr 30, poz. 173) wprowadza się następującą zmianę:

w § 1 ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) uprawy warzyw oraz nasiennictwa z tych warzyw

prowadzonych w nowo założonych bądź odbudowanych (poddanych kapitalnemu remontowi) szklarniach i inspektach na okres 3 lat, licząc od roku pierwszego zbioru”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się do przychodów osiąganych ze szklarni i inspektów założonych lub odbudowanych (poddanych kapitalnemu remontowi) po tym dniu. Przyznane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zwolnienia od podatku na podstawie § 1 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 1955 r. (Dz. U. Nr 26, poz. 154 z późniejszymi zmianami) obowiązują do czasu ich wygaśnięcia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*

235

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 sierpnia 1965 r.

w sprawie utworzenia Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie.

Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 1 października 1965 r. przekształca się Terenowe Studium Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie z siedzibą w Rzeszowie w Wyższą Szkołę Pedagogiczną w Rzeszowie.

§ 2. Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Rzeszowie prowadzi nauczanie w trybie studiów dziennych, wieczorowych i zaocznych.

§ 3. Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Rzeszowie wydaje absolwentom dyplomy stwierdzające ukończenie studiów na odpowiednim wydziale i nadanie tytułu magistra.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Oświaty.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*